

HOLLE BOMEN

I

Als ik uit mijn raam kijk, zie ik – deels – boven de daken
de takken van de kale populieren, die heen en weer waaien
tegen de dreigende lucht; het is Pasen,
dan sneeuwt het altijd. Dan is het ijzig kil na een winter,
waarin de koude nauwelijks onder nul heeft gebivakkeerd.

*'Die bomen zijn hol van ouderdom en moeten worden omgehakt,
want ze dreigen om te vallen!'*

Van wie zijn die woorden?

Van het hoofd van de afdeling potten bakken van de kunstacademie; nu vraag ik u!
Sinds wanneer heeft het hoofd van de afdeling potten bakken er verstand van
of bomen wel of niet moeten worden omgehakt?
Steeds meer begin ik me hierover op te winden:

Hoe het buurtcomité het hoofd naar haar toeboog in een nadenkend ja ja
en aandachtig naar deze woorden luisterde. Woorden, die waarschijnlijk goed
bedoeld zijn met aandacht voor het gevaar voor mensen en huizen,
die welwillend zijn en betrokken, moederlijk zelfs –
wat allemaal in deze vrouw ligt opgeslagen. In dikke slaperige oogleden,
gewelfde goudvislippen, in de plooi rond haar kin en ook in de borsten,
verstopt onder een ruim gebreid vest met rits.

Ik ga onder de douche staan om hierover na te denken, de plek
waar het water me met werkelijkheid overstroomt.

– altijd met de strenge regels van de douchemeester in mijn hoofd
steeds het raam open te laten staan, omdat er anders schimmels in de douche kruipen.
Regels die zover ik weet door alle gebruikers netjes worden nageleefd, maar tevergeefs,
want onlangs is er zo'n schimmel toch in mijn rechtersoet gekropen,
een schimmel die te boek staat als zwemmerseczeem,
ja, zwemmen doen mijn gedachten wel, ze woekeren door,
ze happen naar adem als het water me overspoelt
met plenzende, vlekkelig rode werkelijkheid –

Chagrijnig en met jeuk onder de voet loop ik naar mijn ruimte
om verder te denken wat het hoofd van de afdeling potten bakken
gemeen kan hebben met de holte in bomen en hier en daar
beginnen kleine delen op hun plaats te vallen.

Als ik haar voor me zie, al potten bakkend,
dan is het haar te doen om de holte in de potten.
Is dat eigenlijk niet het belangrijkste van een pot?
De holte is het positief
en de bast, de dunne klei,
de andere kant van die medaille.

Hoe ze met haar duim en vingers in de klei wroet
en draait en keert en er onder haar handen een holte ontstaat,
overall vastgehouden door een even dunne wand en

hoe zij duwt en trekt,
zodat er een zekere symmetrie geschapen wordt,
de schat van de holte,
die zij afsluit door daar een dunne hals op te zetten.
De hals houdt de holte binnen en deze
kan zich alleen bevrijden door woedend
binnenin tekeer te gaan,
zoals het een geest in de fles betaamt.
Eruit breken om aan de holte ruimte te geven,
om op te kunnen gaan in de lucht,
waarvan ze zelf gemaakt is.

Een dust to dust, ashes to ashes,
de onvermijdelijke opkomst en ondergang.

Zo is dat ook met bomen.
Alleen als er turbulentie kan ontstaan binnenin een boom,
vanwege leegte; vanwege een holte ontstaan
door gemis, onvervuld verlangen, wegstervende hoop,
en alleen als deze binnenwind bekrachtigd wordt
door een wind erbuiten, pas dan
kan een boom vallen.

En is het feit dat de populieren er nog steeds staan
na de laatste novemberstormen niet het bewijs,
dat er geen sprake is van caviteiten,
maar dat ze stevig verankerd wortelen,
dat zij in hun kern een solide houten hart bezitten?

Ja, klei is niet hout,
maar allebei hebben ze van doen met aarde,
iets van het vrouwelijke en in die zin komen ze overeen
met het hoofd van de afdeling potten bakken van de kunstacademie,
die ik onder mijn raam zag passeren,
strak gesnoerd in een leren jack,
zodat de ruimte binnen in haar samen werd gedrukt?

Ik hou even een slag om de arm.
Je weet nooit hoever je kunt doorduwen,
als je over holtes praat.

Zoals het bovenstaande bewijst,
kun je 'hol' dus heel goed zien als een positief begrip,
maar toch... haar bijlappende woorden
zaten nog steeds in haar vast en
althoewel er nu hier de link was gelegd tussen pot en boom en holte,
kon ik niet voorkomen dat ik me ontzettend druk stond te maken
over dat vermeende hol zijn van de drie grote
enorme heen en weer waaierende populieren,
die hun takken met grote stelligheid de lucht indreven.

II

Prettig u te mogen melden, dat de rust is weergekeerd.
Al een hele tijd heeft het niet meer populiergevaarlijk gewaaid.
Er zijn geen winden langs gedraaid die zich in
of onder bomen hebben gewrongen om los te kunnen breken
door van binnenuit de bast te verpulveren
uit verlangen naar open lucht,
om zo weg te kunnen wervelen
als stof en as op een buitenwind.

En op de laatste buurtvergadering is er niet meer
over het omhakken van bomen gesproken,
ook niet door
het hoofd van de afdeling potten bakken van de kunstacademie.

Wel zette zij een zelfgebakken appeltaart op tafel,
wat overeenkomt met haar bezorgd moederlijke instelling
en haar Gaia-achtige bezigheden, namelijk
met natte vinger langs kleinaden wrijven
om ze aan elkaar te plakken,
zoals je ook kan doen met het deeg van taarten en
dat bewees ze maar weer eventjes hier en
niemand repte nog een woord over 'hol zijn',
want woorden blijven binnensmonds als je kauwt en
de tong was bezig de pitten te zoeken,
die het afdelingshoofd potten bakken van de kunstacademie
er om een of andere reden in had laten zitten en
iedereen was te druk
met het uitspuwen ervan.